

Widtløftigheder, naar Politiet faar Ret til at hjemsende flige Personer; thi saa vil der gaa en Tid, inden Politiet kan faae at vide, hvor Personer egentlig skal sendes hen og i alt Fald, om det end med Lethed faar det at vide, saa er Hjemsendelsen altid forbunden med Omkostninger, og derved foregriber Politiet, at den Person, der antafes, muligvis af egen Drift uden videre vil vandre hjem uden at blive sendt til den Kommune, hvor han hører hjemme. I det jeg saaledes kan henholde mig til, hvad to ærede Medlemmer fra Kjøbenhavn have udtalt, at vi maa vogte os for at gribe ind i den personlige Selvbestemmelsesret og Birkfomhed, skal jeg slutte med at sige, at jeg absolut maa stemme imod Underændringsforslaget. Jeg havde allerhelst set, at den ærede Minister ikke ved sin § 15 i dette Lovforslag havde givet Anledning til en Forhandling om, hvorledes Arbejderbefolkningen skal stilles i Forhold til Politivirkomheden. Det er en Materie, som, naar den skal behandles, trænger til en meget omfattende Overveelse, og jeg tror, at det er altsor stor en Sag, til at den kan optages i et Ændringsforslag til en Lov, som egentlig omhandler Udlandinge. Det hjælper naturligvis ikke, at den ærede Ordfører forstirrer, at det kun er de gamle Lovbestemmelser, Forslaget indeholder. Jeg maa være enig med det ærede Medlem fra Kjøbenhavn, naar han siger, at det har en vis Betydning, naar gamle Lovbestemmelser opstrikkes, og det har ogsaa lidt vist sig i Rigsdager, at en Lovbestemmelse, der nylig er vedtagen, vil Regeringen eller den lovgivende Magt nødig omgjøre. Altsaa selv om der kunde indeholdes noget Nyttigt i Forslaget, mener jeg, at det er skadeligt at opstrikke gamle Lovbestemmelser ved Ændringsforslag til en Lov, der handler om Udlandinge. Skulle vi have en Lov om Indlandinge, tror jeg, at det er Noget, vi maa forhandle mere fuldstændig og særskilt end ved et enkelt Ændringsforslag.

Suel: Det ærede Medlem, der nu satte sig, anbefalede os at være milde og moderate, hvad det ærede Medlem ogsaa tidligere har anbefalet. Det glæder mig at høre det udtalt fra den Side af Salen, at man skal være mild og moderat og hellere lade Nogle slippe igjennem end være for streng imod Alle, og jeg haaber, at denne Opfattelse da ogsaa vil gjøre sig gjældende fra den samme Side af Salen i den Retning, at ogsaa nogle Love faae Lov til at slippe igjennem, det vil være den smukkeste Maade at være moderat paa. — Med Hensyn til det foreliggende Lovforslag blev jeg noget forbauset, da jeg første Gang saae dette, som det foreligger fra den ærede Justitsministers Haand. Den Tanke opstod da uvilkaarlig hos mig — jeg beder om Forladelse derfor — at den ærede Justitsminister vist ikke kjender Forholdene paa Landet. Ved

den ærede Minister, at den Klasse Personer, der her er Tale om, ikke søger til Herberger eller Logishuse, men til saadanne Huse, hvor de vide, at de ville træffe det Udflugt af Befolkningen, hvortil de selv nærmest henhøre. Jeg blev meget forbauset ved at se, at Indlandinge blive holdte frie for Kontrol, da jeg efter mit Kjendskab til Landet ansaa det for nødvendigt, at de vare Kontrol underkastede, og jeg blev derfor meget glad ved at se det ærede Udvalg paa den modsatte Veie og optage Bestemmelser ogsaa om Indlandinge. Disse Bestemmelser have imidlertid ikke tiltalt mig fuldt, idet jeg ligesom min ærede Kollega her bag ved (Strup) ikke fandt det tilstræffeligt at sige, at Indlandinge ere berettigede til at fordre en Arbeidsbog; thi jeg saae ganske vist, at det, som den ærede Minister selv sagde igaar, kun vilde være de Gode, som fik disse Bevisligheder; de Slette vilde vel vogte sig for at faae dem. Man vilde altsaa paalægge de Gode Noget, som de Onde ikke fik, og den, der ikke havde saadanne Bevisligheder, maatte altsaa enten være et godt Fæ eller et slet Menneske. Derfor er jeg glad ved, at der er blevet stillet det Ændringsforslag, hvorved „berettiget“ forandres til „forpligtet“. En saadan Forpligtelse indrømmer jeg imidlertid vilde være en meget streng Forholdsregel mod den arbejdende Klasse, navnlig naar henfjes til Slutningen af Forslaget, hvor det hedder, at „med den Bog, hvori Antegnelse gjøres . . . . . bliver iøvrigt at forholde overensstemmende med § 6, 2det Stykke“. Det forekommer mig, at man derved vilde paalægge Indlandinge et meget besværligt Arbejde, idet de først strag ved Ankomsten skulde gaa med deres Bog til Politiet, dernæst skulde melde, naar de havde faaet Arbejde, og igjen henvende sig til Politiet, naar de vilde bort. Da jeg erkjender, at der blandt dem, der vandre omkring, findes meget hæderlige og ordentlige Folk, der drage om for at stasse deres Familie et bedre Underhold, end de kunne stasse dem paa den Mads, hvor de tilfældig bo, finder jeg, at det vilde være noget haardt at vende en saadan Bestemmelse mod en bestemt Klasse af Befolkningen. Men det forekommer mig, at, naar man forandrede det noget, og jeg skal, hvis jeg finder Tilslutning fra flere Sider, end jeg veed, at jeg allerede har, tillade mig at stille et bestemt Forslag i denne Retning til Sagens 3die Behandling, hvis man beholdt det første Punktum og forandrede „berettiget“ til „forpligtet“ i det andet, og saa slettede det sidste Punktum af første Stykke, saa vilde Genen for den stikkelige Arbejder være falden bort. Den Stikkelige vilde have sit Legitimationspapir til enhver Tid, hvad jeg vilde anse for meget vigtigt og nyttigt for ham, hvorimod den Gene, at han kunde anholdes af Politiet med Urette, at hans Tid berøvedes ham, og at Udbyttet af hans Ar-